

คำนำ

เรื่องเกิดแก่เจ็บตายเป็นเรื่องของกฎธรรมชาติ ไม่มีผู้ใดจะหลบหนีไปได้พ้น แต่เมื่อจะไม่สามารถหลบหนีได้แล้ว วิญญาณทุกๆดวงที่ดับสูญสิ้นมาแล้วก็น่าที่จะใจรับสภาพของการเป็นดวงวิญญาณได้ วิญญาณจะได้เป็นสุขในภพภูมิของวิญญาณ บางดวง วิญญาณที่รับไม่ได้เพราะมีห่วงอยู่อีกหลายๆประการ จึงต้องพยายามหวนกลับมาทำหน้าที่หรือสิ่งที่กำลังห่วงอยู่ให้สำเร็จจุตัวไป แต่ดวงวิญญาณนั้นหารู้ไม่ว่า สิ่งที่กำลังกระทำอยู่นั้น มันได้สร้างความอกสั่นขวัญแขวนให้แก่ผู้ที่ยังเป็นมนุษย์อยู่อีกมาก

และนี่ก็คือบางส่วนในหนังสือผีเล่มนี้ที่ผู้เขียนตั้งอกตั้งใจที่จะเขียนฝากไว้ให้แก่ผู้อ่านได้อ่านกันอย่างสนุกเพลิดเพลินจำเริญใจ แต่ก็อย่ากลัวผีกันจนไม่กล้าออกจากบ้านเชียวนะคะ

และก็ขอให้โชคดีกันอย่างถ้วนหน้าเมื่ออ่านหนังสือผีเล่มนี้แล้วนะคะ

จากวริษฐา

เจ้าบ่าวผี

ถือเป็นความภาคภูมิใจแก่หนุ่มสาวหลายๆคู่ที่ได้รักกันและแต่งงานสมหวังในรักต่อกัน แม้จะยังไม่ถึงวันแต่งงาน เพียงแค่หมยกำหนดว่าที่เจ้าบ่าวกับว่าที่เจ้าสาวไปหน้าที่อิมเอมไปด้วยความสุขทั้งคู่

เหมือนกับสืบศักดิ์ที่ใกล้จะเข้าสู่ประตูวิวาห์กับนันทยาในอาทิตย์หน้านี้นี้แล้ว สืบศักดิ์เองก็ได้แต่นั่งยืมนอนยืมรอวันขึ้นขันสวาทที่จะมาถึง แม้ยามที่นั่งเล่นอยู่กับบ้านของวันที่เจ้าสาว สืบศักดิ์ก็ยังอดที่จะแอบลอบอมยืมคนเดียวไม่ได้ ยิ่งจะเลื้อบเลไ้ไปพบกับไบน้างดงามของนันทยา หัวใจของสืบศักดิ์ก็ยิ่งผองโต

“ยืมอะไรนักหนาหรือคะพี่ศักดิ์”

เสียงหวานๆของนันทยาดังขึ้น สืบศักดิ์สะดุ้งและยืมอย่างเงินอายให้แก่ว่าที่เจ้าสาวของเขา

“ดีใจนะ เหลือเวลาอีกไม่กี่วันแล้วนะยา ที่เราสองคนจะได้ครองรักครองคู่กันนะครับ”

สืบศักดิ์ทอดเสียงอ่อนหวานคูนน้ำตาลเมืองเพชรดวงตาก็หวานน่า ไบน้ายังคงยืมระรื่นอยู่อย่างนั้น

“โธ่พี่ศักดิ์ยากี่คิดว่าเรื่องอะไรชะอีก ยาดีใจนะคะที่พี่ศักดิ์ดีใจที่จะได้แต่งงานกับยา แต่ยากี่อดที่จะกลัว

ใจของพี่ศักดิ์ไม่ได้ วันนี้ใจที่จะได้แต่งงานกับยา
แล้ววันหน้าเล่าพี่ศักดิ์จะยังดีใจอยู่หรือเปล่า”

นนทียาทอดเสียงอ่อนสรวลในประโยคท้าย เคย
เห็นมีมาหลายต่อหลายรายแล้ว ที่รักกันจนได้แต่งงาน
กันอย่างสมหวัง แต่ยังไม่ทันไรเมื่อจะมีมือที่สามเกิด
ขึ้นมา ความรักที่เคยหวานชื่นก็ต้องกลับกลายเป็นขม
ไป

“โถ โถ โถ ยาหว่ากระแวงพินิจถึงขนาดนั้น
เชียวหรือ คบกันมาตั้งเกือบหกปีแล้วนะ ยังไม่เชื่อใจ
พี่อีกหรือ งั้นเดี๋ยวพี่จะครวญเพลงดังในอดีตให้ฟังไหม
ละจ๊ะ ลิบหกปีแห่งความหลังๆๆๆ ทั้งรักทั้งซังทั้ง
หวานและขมขึ้นๆๆๆ”

สืบศักดิ์ยังคงครวญเพลงดังในอดีตจากราชา
เพลงลูกทุ่งให้แก่นนทียาฟัง นนทียาจึงยิ้มออกอย่างเต็ม
หน้า แม้ว่าสืบศักดิ์ว่าที่เจ้าบ่าวของหล่อนจะออกเพี้ยน
อยู่อย่างมาก แต่เขาก็มีความรักและความจริงใจให้แก่
นนทียามาตลอด สองดวงตาของเขาไม่เคยเหลียวแล
หญิงสาวนางใดเลย

“คำ ยาเชื่อแล้วละคะ หยุตครวญเพลงดังใน
อดีตเถอะนะคะพี่ศักดิ์ เรามาคิดกันดีกว่า ว่าอีกไม่ถึง

เจ็ดวัน หลังจากที่เราร่างงานกันแล้ว เราจะอยู่บ้าน
ใครกันดี ระหว่างบ้านพ่อแม่ของยา หรือจะเป็นบ้าน
พ่อแม่ของพี่ศักดิ์”

“พี่ว่าอยู่บ้านพี่จะดีกว่านะ เพราะบ้านพี่อยู่
กรุงเทพฯ ส่วนบ้านยาอยู่ต่างจังหวัดคงจะไม่เหมาะถ้าพี่
จะต้องขับรถไปกลับบ้านกับที่ทำงานนะจ๊ะ”

สืบศักดิ์บอก เพราะอาชีพผู้จัดการบริษัทแห่ง
หนึ่งในกรุงเทพฯ ของสืบศักดิ์ต้องไปกลับบ้านทุกวัน
และหากว่าเขาจะต้องย้ายไปอยู่บ้านนนทียาที่อยู่ถึงโคราช
ถึงโคราชกับกรุงเทพฯ จะไม่ห่างไกลจากกันมากนัก แต่
สืบศักดิ์ก็ขี้เกียจที่จะขับรถอยู่ดี

“เอานั่นหรือคะพี่ศักดิ์” นนทียาถามเสียงหวาน

“จ๊ะ อย่างที่พี่บอกนะดีที่สุดแล้ว ว่าแต่เย็นนี้พี่
ก็คงจะต้องขับรถกลับกรุงเทพฯ คนเดียวใช่ไหม”

สืบศักดิ์ถามเสียงอ่อนเศร้า ดวงตามีแวววาว
ขอความเมตตา นนทียาจึงหัวเราะเสียงใส

“ก็ใช่สิคะ พี่ศักดิ์จะต้องขับรถกลับกรุงเทพฯ คน
เดียว และส่วนยาก็คงจะอยู่รอฉันหมากจากพี่ศักดิ์อีกเจ็ด
วันข้างหน้า”

นนทียาบอก สืบศักดิ์จึงยิ้มอย่างเจื่อนๆ แต่ก็
เอาละนะ อีกเพียงเจ็ดวันเท่านั้นเขาก็จะได้ก่อร่างอัน
บอบบางของนนทียาไปชั่วชีวิตของเขา

นับจากวันนั้นมาอีกเจ็ดวัน ซึ่งเป็นวันสำคัญ
ของสืบศักดิ์และนนทียา สืบศักดิ์รีบตื่นนอนแต่เช้าตรู่
ด้วยความตื่นเต้น อาบน้ำแต่งตัวอย่างสุดหล่อด้วยชุด
สูทสีขาวทั้งชุดตามแบบฉบับของเจ้าบ่าว แต่ก็ยังอดที่
จะวาดภาพไปยังเจ้าสาวแสนสวยของเขาไม่ได้ ป่านี้น
นนทียาก็คงจะงดงามราวเทพธิดาในชุดไทยสีชมพูอ่อนๆ
งามสะกดตา ดวงตาอ่อนหวานก็คงจะยิ้มแย้มรอ
ขันหมากจากเขาอยู่ที่โคราช

“อ้าวเฮ้ยไอ้ศักดิ์ยืนยิ้มหวานอยู่ได้คนเดียว
เตรียมตัวสิวะ ป่านี้นทางบ้านเจ้าสาวเขารอขันหมากจาก
นายแล้ว”

ธิดาขยันทุ่มที่เป็นเพื่อนรักของสืบศักดิ์มานับแต่
ที่ยังเป็นนักเรียนประถมด้วยกันตะโกนบอกสืบศักดิ์ที่
กำลังยืนอมยิ้มอยู่คนเดียวที่บันไดตึก

“เออรีบรื้อยแล้ววะ ว่าแต่พ่อแม่ของฉันละ
นายธิดารีบรื้อยกันหรือยัง”

สืบศักดิ์ถามหาพ่อแม่ของเขาที่จะต้องเดินทางไป
แต่งลูกสะใภ้กับเขาด้วย

“พ่อกับแม่ของนายนะท่านขึ้นไปนั่งยืมหน้าบาน
กันอยู่บนรถขบวนชั้นหมากนานแล้ว ก็คงจะดีใจละวะ
ที่ลูกชายขายออกเสียที” ธิดิอดที่จะพูดหยอกล้อสืบศักดิ์
ตามเคยไม่ได้ แต่นั่นก็คือความสุขอีกอย่างหนึ่งของสืบ
ศักดิ์ เมื่อจะมีเพื่อนหรือคนอื่นหยอกล้อต่อเขาเช่นนั้น

“เออฉันก็ไปกันสิ” สืบศักดิ์บอกพลางก็ก้าวเดิน
มาที่รถขบวนชั้นหมาก นั่งยิมน้อยยิ้มใหญ่อยู่คนเดียว
อย่างเปี่ยมไปด้วยสุข

รถขบวนชั้นหมากเดินทางจากกรุงเทพแต่เช้าตรู่
และมุ่งหน้ามาที่โคราชบ้านของเจ้าสาว บนรถชั้นหมาก
จึงมีทั้งร้องรำทำเพลงเต้นแร้งเต้นกากันอย่างสนุกสนาน
และก็แถมด้วยเหล้าที่บรรดาเพื่อนๆของเจ้าบ่าวส่งกันไป
ส่งกันมา แบบข้ามศีรษะคนขับให้ต้องพาดน้ำลายไหล
ย้อยอยู่ตลอดเวลา

“อ้าวเฮ้ยพวกเราแก้วเหล้านะผ่านหัวไอ้แสนมัน
ไปมาจนไอ้แสนมันทำตาเขียวใส้แล้วนะโว้ย” เพื่อนของ
สืบศักดิ์คนหนึ่งอดที่จะพูดแซวคนขับที่เป็นเพื่อนของ
ทุกคนไม่ได้

“ไม่ได้นะไว้อยู่แสนมันขบรด จีนจะให้มันกิน เหล้า พอดีพอร้ายไปไม่ถึงบ้านเจ้าสาวกันพอดี” ชาติพัก ในทันที

“ไม่เป็นไรหรอกวะ นิดๆน้อยๆเอง จริงไหม วะไอ้แสน”

สิ้นเสียงเพื่อนที่เข้าข้าง แสนจึงยิ้มอย่างพอใจ

“เออจริงวะ พุดถูก”

“งั้นก็สักแก้วก็แล้วกัน ไม่เมาหรอกน้า” เพื่อน คนเดิมที่คอยขยุ่งให้แสนดื่มเหล้ามาตลอดพูดเสริมขึ้นมา อีก ชาติหันขวับมองหน้าสับสัคค์อย่างขอความคิดเห็น และสับสัคค์ก็พยักหน้าอย่างนึกเวทนาต่อแสน เพราะรู้ มาก่อนแล้วว่าแสนเองก็นักเลงเหล้าคนหนึ่ง หากจะ ปล่อยให้ขบรดอย่างเดียว และคอยฆ่าเรื่องคู่อริเพื่อนๆกัน เหล้า แสนก็คงจะเจ็บปวดในหัวใจไม่น้อย

เมื่อสับสัคค์จะพยักหน้าเป็นการอนุญาตแล้ว ชาติจึงส่งแก้วเหล้าให้แก่แสนในทันที และแสนเองก็ดื่ม แบบรวดเดียวเกลี้ยงแก้วเหมือนกับพวกสามล้อถูกหวยก็ ไม่ปาน

และคราวนี้แหละรถขบวนขันหมากยิ่งเพิ่มความ สนุกสนานมากยิ่งขึ้น คือเมาเหล้ากันทั้งคันรถ ไม่เว้น

กระทั่งพ่อแม่ของเจ้าบ่าว หรือกระทั่งตัวของเจ้าบ่าวเอง ที่ถูกเพื่อนๆ คอยขอร้องให้ดื่มจนเมามา

ในระหว่างที่แสนกำลังจะขับรถไฟความสูงขึ้นมาด้วยความเมาและไม่ชำนาญทางของคนขับ ทำให้รถขบวนขึ้นมากเกิดเสียหลักพุ่งลงไหลตกลงไปกลางหุบเขา สภาพรถขึ้นมากแตกและไปทั้งคัน ดวงวิญญาณต่างๆ ต่างพากันหลุดลอยออกจากร่างของแต่ละคน

ที่บ้านเจ้าสาวก็ยังคงรอคอยขึ้นมากด้วยความกระวนกระวายใจกันทุกคน ยิ่งกับเจ้าสาวแล้ว ไบหน้ำงามๆ ก็ต้องมีอันบาดเจ็บตลอดเวลาที่ต้องเดินมาชะเง้อแลหารถขบวนขึ้นมาก

และชั่วครู่ต่อมาเจ้าสาวก็ต้องยิ้มออก เมื่อได้ยินเสียงรถวิ่งมาไกลๆ พร้อมกับเสียงร้องรำทำเพลงตรงมายังบ้านของหล่อน

แล้วรถขบวนขึ้นมากก็ได้มาจอดอยู่ที่หน้าบ้านของนันทิยา ทุกคนต่างก้าวลงจากรถด้วยไบหน้ำที่แย้มยิ้มแจ่มใส บางก็ยังคงหัวขวิดเกล้าและร้องรำทำเพลงกันอีก

บรรดาญาติๆของนนทียาต่างก็รีบกรูเข้ามา
ต้อนรับฝ่ายเจ้าบ่าวกันอย่างถ้วนหน้า พร้อมทั้งเชื้อเชิญ
ให้ขึ้นมารับประทานอาหารที่เตรียมไว้รองรับฝ่ายเจ้าบ่าว

แต่ทุกๆคนที่มากับขบวนขันหมากกลับปฏิเสธ
อาหารที่ฝ่ายเจ้าสาวเตรียมไว้ หรือแม้จะเชิญขึ้นเรือนก็
ยังไม่มีใครยอมขึ้น ทุกๆคนต่างยืนออกกันแต่ที่หน้าบ้าน
หรือจะแม้แต่ตัวของเจ้าบ่าวเองก็ยังปฏิเสธที่จะขึ้นบ้าน
เจ้าสาว

“ทำไมพี่ศักดิ์ถึงไม่ขึ้นบ้านล่ะคะ” นนทียาขมวด
คำถามอย่างแปลกใจ

“พี่ไม่ขึ้นหรอก เขาไม่ให้พี่ขึ้น” สืบศักดิ์บอก
เสียงเย็บวบเข้าไปถึงหัวใจของนนทียา

แต่ในขณะนี้แล้วนนทียาก็คงจะไม่มีเวลามาก
พอที่จะมาครุ่นคิดถึงเรื่องน้ำเสียงของสืบศักดิ์ คิดแต่ว่า
จะอย่างไรสืบศักดิ์จึงจะยอมก้าวขึ้นเรือน เพื่อที่จะได้
ทำพิธีแต่งงานกันเสียที และอีกไม่นานพระก็จะมาถึง
บ้านแล้ว

“ขึ้นบ้านเถอะค่ะพี่ศักดิ์ ไม่มีใครเขาห้ามไม่ให้
พี่ขึ้นบ้านยาหรอกค่ะ เร็วสิคะพระก็ใกล้จะมาถึงแล้ว”

นนทียาคะยื่นคะขอสืบศักดิ์เสียงร่อนรน แต่สืบ
ศักดิ์ยังคงเลขาารากับจะไม่ใช้ตัวของเขา

จนกระทั่งรถที่ไปรับพระก็ได้มาถึงบ้านของ
เจ้าสาว สืบศักดิ์กับพวกที่มาทุกคนยังคงยืนสงบนิ่งอยู่ที่
หน้าบ้านของเจ้าสาว แต่เมื่อพระจะเดินผ่านหน้าพวก
เขามา ทุกคนก็ยกมือขึ้นพนมไหว้พระกัน

“เห็นไหมพี่ศักดิ์ พระท่านก็มาถึงบ้านแล้ว
เร็วเข้า เชิญทุกคนขึ้นบ้านกันด้วย”

นนทียายังคงพูดเสียงร่อนรน และพยายามที่
จะจับแขนของสืบศักดิ์ให้ก้าวไปกับหล่อน แต่แล้วนนทียาก็ต้องรู้สึกแปลกๆ ทุกครั้งที่พยายามไล่คว้าจับมือของ
สืบศักดิ์อยู่นั้นกลับมีความรู้สึกเหมือนกับไล่คว้าความว่างเปล่า

“พี่มาแล้วนะยา พี่กับทุกคนคงจะต้อง
กลับกันแล้ว เขามารอรับพวกพี่ทุกคนแล้ว พี่ลานะ
ยากนดีของพี่”

สืบศักดิ์พูดน้ำเสียงที่เรียบๆ แต่ก็เย็นจับเข้าไป
ถึงชั่วหัวใจ และจากนั้นสืบศักดิ์กับทุกคนที่มาในงาน
ต่างก็พากันเดินขึ้นไปบนรถขบวนกันจนหมดสิ้น

นนทียาถึงกับยืนตะลึงงัน พยายามทบทวนว่าอะไรกำลัง
เกิดขึ้นมากับหล่อนในขณะนี้

ในช่วงเวลาที่นนทียายังคงยืนตะลึงงันอยู่นั้น
พลันเจ้าโป้งเด็กแถวบ้านของนนทียาก็ได้วิ่งหน้าตาตื่นมา
หานนทียาที่ยังคงยืนมึนงงอยู่

“พี่ยา แยกแล้ว”

“อะ อะ อะไรเหรอไอ้โป้ง อะไรที่ว่าแยก”

นนทียาถามอย่างเศร้าๆ เพราะหล่อนคิดว่าคง
จะไม่มีอะไรอีกแล้วที่จะแยกไปกว่าการที่ถูกเจ้าบ่าวยก
ขันหมากหนักกลับไปต่อหน้าต่อตาอย่างนี้

สี่บักคี่ที่รักกันมานานแสนนาน รักกันจน
ผู้ใหญ่ทั้งสองฝ่ายรับรู้ และยินยอมที่จะให้ทั้งสอง
แต่งงานกัน แต่แล้วสี่บักคี่ก็หนีนนทียาไปอย่างไร้สิ้น
เชื้อชาติโย

“ก็รถขบวนขันหมากของพี่ศักคี่นะสิ มีคนเขา
ไปพบนอนหงายท้องอยู่ที่สี่คี่นั่นนะ สภาพรณิดูไม่ได้
เลย แหกและทั้งคัน ข้าคนที่มาในรถก็ตายไม่เหลือสัก
คนเดียว ไม่เว้นพี่ศักคี่ด้วยนะพี่ยา”

เจ้าโป้งยังคงบรรยายยืดยาวจนแม้กระทั่งร่าง
บอบบางของนนทียาล้มลงไปนอนหมดสติอยู่กับพื้นแล้ว

เจ้าโป้งก็ยังไม่รู้ตัว จนกระทั่งแม่ของนนทียาลงมาตาม
นนทียาให้กลับขึ้นเรือน

ความจริงก็ได้ประจักษ์แก่ทุกคน ว่าขบวน
ขันหมากที่เห็นกันอยู่เมื่อครู่นี้ มันเป็นขันหมากผี และ
เจ้าบ่าวก็คือเจ้าบ่าวผี พระที่อุกนิมนต์มาเมื่อครู่จึงต้อง
อุกนิมนต์ให้กลับไปวัดก่อน จากที่จะมาสวดในงาน
วิวาห์ ก็ต้องกลับกลายมาเป็นงานสวดศพในคำคืนนี้.....

////////////////////////////////////